

Gabriela Futová, Roman Brat

Hrdinka

Aj dnes sme mali pred sebou telesnú. Telocvikárka však už dlhší čas maródovala a zastupovať ju chodil kadekto. Najlepšie bolo pri matikárovi Révayovi. On a šport, to bolo čosi ako ja a počítače. Navzájom sme si nedôverovali, nerozumeli a najlepšie bolo, keď sme boli od seba naozaj ďaleko. Révay nás väčšinou nechal napospas osudu, v telocvični sme vždy riadne blbli, zázrak, že sa nikomu z nás doteraz nič vážnejšieho neprihodilo.

Tentoraz nás však matikár vyhnal von. Hodil nám tenisovú loptičku, vraj zabavte sa, a s poznámkou, že sa hneď vráti, odišiel preč.

- Čo sme malé deti? – namietala Lucia, - si tu budeme hádzať loptičku ako debilné, nie?

- Baby, zahrajme si vybiku, - navrhla som. – Len takú v kruhu.

- Fakt ti preskakuje? Vybíjanú som hrávala, keď mi ešte mama utierala sople.

- Ved' ti utiera dodnes, či?

- Je to síce trápne, ale dobre, - prikývla Lucia.

- Mám nápad. Aby ste nepovedali, že somarina, tak hráme ľavou rukou. Ľaváčky pravou.

Baby napodiv súhlasili. Fakt z toho vznikla riadna prča. Ľavé ruky sú ľavé ruky. Lopta lietala všade inde, len nie kam mala. Všetko by bolo fajn, keby z budovy nevybehli chalani.

Jasné, že si z nás robili posmech. Ale len dovtedy, kým som do jedného z nich zlostne nešmarila loptičku. Do Števa. Trafila som ho rovno do čela. Baby zaburácali, ale čo vzniklo potom, to sa dá ťažko opísať. Naháňačka s ohadzovačkou, a keďže lopta bola len jedna, hádzali sme po sebe všetkým, čo prišlo pod ruku.

Uprostred šialenstva som si uvedomila, že niečo nie je v poriadku. Premkol ma taký pocit, ktorý človek má, keď niečo zabudne, a nevie čo. Zastala som, lebo ma to zarazilo. Vtom tresk, dostala som loptičkou do hlavy.

Rana ma prebrala zo zamyslenia. Rýchlo som sa obzrela za loptou, schmatla ju, ale keď som sa dvíhala, telom mi prebehol mráz. Spred plotu vyskočil pes.

Od strachu som úplne zdrevenela. Psisko bolo na dva metre odo mňa, vedela som, že moje šance sú minimálne. Videla som jeho zubiská, očividne sa nevedel dočkať, kedy sa zahryzne. Neviem, čo mi to napadlo – silno som sa rozohnala a s výkrikom aport! som odhodila

loptičku.

Psisko preletelo popri mne, akoby som bola vzduch. Urobilo ešte zopár rýchlych skokov a schmatlo loptičku skôr, ako sa dogúľala. Pozerala som na neho úplne vyjavene. Pes sa lадným klusom rozbehol ku mne, tesne predo mnou zastal a zavrtil chvostom.

Skoro som odpadla.

- Kokso, ty si aká krotiteľka! – ozvalo sa z bránky.

A tak som sa stala hrdinkou. Rozprávalo sa o mne po celej škole, chalani uznanlivo pokyvovali hlavou a ja... Ja som robila všetko preto, aby som nikomu nevykvákala, že som vtedy pri tom psovi od strachu takmer pustila do gatí.